

man ser ikke, at der er mulighed for at basere en delvis inddragelse af de danske kommuner under ombudsmandstilsyn herpå.

Man finder endvidere anledning til at pege på de kommunale tjenestemænds og funktionærers specielle stilling. Medens det inden for statsforvaltningen formelt er vedkommende minister, der er ansvarlig, er det i kommunerne de valgte organer, der har den udøvende magt, og de kommunale funktionærers ansvar er på grund af den nære tilknytning til disse organer rent faktisk et ganske andet end statstjenestemændenes. Ikke blot i kommuner med en lille funktionærstab, men også i de større kommuner er funktionæren i udpræget grad de valgte tillidsmænds praktiske hjælpere, der virker i nøje samarbejde og nøje forståelse med kommunalbestyrelsen og dennes udvalg og har til opgave at udføre de valgte tillidsmænds beslutninger og i det hele at administrere i overensstemmelse med de valgte forsamlings detaillerede anvisninger og i nær føling med disse. At gøre et selvstændigt ansvar gældende imod funktionæren vil der derfor inden for det kommunale område kun i stærkt begrænset omfang være egentlig mening i, og en begrænsning af tilsynet til alene at omfatte funktionærerne ville dermed være en overordentlig upraktisk løsning. Det bør måske også tilføjes, at den omstændighed, at en kommunal funktionær, uanset om han samvittighedsfuldt har truffet en afgørelse under hensyntagen til de valgte tillidsmænds intentioner kunne blive genstand for ombudsmandens kritik, måtte kunne medføre en tendens til, at funktionærerne i videre omfang end ellers naturligt udskød sager til behandling i kommunalbestyrelse eller udvalg m. m.; noget sådant ville selvsagt indebære en uheldig forsinkelse af den kommunale administration.

6) De kommunale organisationer må med ombudsmanden være enige i, at der under ingen omstændigheder bør være en særlig kommunal ombudsmand. Imidlertid er ombudsmanden i sit foredrag selv inde

på, at der efter hans mening i hvert fald ville være en vis mening i at begrænse udvidelsen af ombudsmandskontrollens område, således at kun en del af den kommunale forvaltning inddrages — en begrænsning som det dog erkendes at ville være meget vanskeligt at gennemføre — og samtidig giver ombudsmanden udtryk for, at han nærer ængstelse for, at systemet skal blive sprængt på grund af den arbejdsforøgelse, det vil medføre for ombudsmandsinstitutionen, omend han håber, at ombudsmanden med en vis mindre personaleforøgelse vil kunne overkomme opgaven. Under disse omstændigheder må de kommunale organisationer nære frygt for, at spørgsmålet om en selvstændig kommunal ombudsmand på et eller andet tidspunkt vil dukke op som en praktisk, arbejdsmæssig nødvendighed, så meget mere som der i grundloven er udtrykkelig hjemmel for, at folketinget udpeger to ombudsmænd. Muligheden af en sådan udvikling må mane til tilbageholdenhed med hensyn til en udvidelse af ombudsmandens område.

De kommunale organisationer finder alt taget i betragtning, at argumenterne mod indførelsen af en ombudsmandskontrol med kommunerne er så tungtvejende, at de må nære betænkelighed herved, selv om tilsynet udøves og begrænses som af ombudsmanden foreslået, og man henstiller, at overvejelserne vedrørende den foreslåede reform i hvert fald foreløbig stilles i bero i nogle år.

Den danske Købstadforening.

Woldhardt Madsen.

De samvirkende Sognerådsforeninger
i Danmark.

Godtfred Knudsen.

Foreningen „Bymæssige Kommuner“.

O. Kier.

Amtsrådsforeninger i Danmark.

Alfred Bøgh.